

Sygn. akt VI Ka 220/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak SSO Irena Linkiewicz
Protokolant	st.sekr.sądowy Kamila Obuchowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu M. R.

po rozpoznaniu dnia 29 czerwca 2017r., w E.

sprawy:

Ł. K., s. A. i B., ur. (...) w E.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt II K 51/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia skazanego Ł. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. R. kwotę 147,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu Ł. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn.. akt VI Ka 220/17

UZASADNIENIE

Ł. K. skazany został prawomocnymi wyrokami:

I. nakazowym Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 13 marca 2014r. w sprawie IIK 100/14, którym skazano go za:

- czyn z art. 207 § 1 kk popełniony od czerwca do grudnia 2013r. na karę 1 roku ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

- ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk popełnionych od czerwca do 18 grudnia 2013r. na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; postanowieniem z dnia 13 października 2016r. zarządzone wykonanie kary zastępczej 223 dni pozbawienia wolności; karę z tego wyroku skazany odbywa od 10 stycznia 2017r., od godz. 12.20;

II. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie IIK 457/14, którym skazano go za:

- ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk popełnionych od września 2013r. do 17 marca 2014r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk popełnionych od 14 sierpnia 2013r. do 5 stycznia 2014r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony od 11 do 14 stycznia 2013r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- czyn z art. 284 § 2 kk popełniony w listopadzie 2013r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata, której wykonanie zarządzone postanowieniem z dnia 27 października 2016r.; karę z tego wyroku skazany zacznie odbywać 21 sierpnia 2017r. o godz. 12.20;

- za wykroczenie z art. 119 § 1 kw popełnione od 09 września do 01 października 2013r.;

III. nakazowym Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26 listopada 2014r. w sprawie IIK 825/14, którym skazano go za:

- ciąg przestępstw z art. 278 § 3 kk popełnionych od 16 do 17 maja i od 22 do 23 września 2014r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

- ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk popełnionych w maju, od 15 do 25 maja, od 07 do 14 maja i od 21 do 22 września 2014r. na karę 1 roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

orzeczono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres zatrzymania w dniach 17 i 18 czerwca 2014r.; postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016r. zarządzone wykonanie kary zastępczej 283 dni pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem łącznym z dnia 16 marca 2017r. wydanym w sprawie o sygn.. akt II K 51/17

I. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 87 kk w zw. z art. 91 § 2 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec skazanego Ł. K. wyrokami Sądu Rejonowego w Elblągu z 13 marca 2014r. w sprawie IIK 100/14 oraz z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie IIK 457/14 w punkcie II., III. i IV. i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 87 kk w zw. z art. 91 § 2 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec skazanego Ł. K. wyrokami Sądu Rejonowego w Elblągu z 18 listopada 2014r. w sprawie IIK 457/14 w punkcie I. oraz z dnia 26 listopada 2014r. w sprawie IIK 825/14 i wymierzył mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 575 § 1 kpk stwierdził, że tracą moc następujące punkty wyroków Sądu Rejonowego w Elblągu dotyczące kar łącznych: punkt III. wyroku IIK 100/14, punkt VI. wyroku IIK 457/14, oraz punkt III. wyroku IIK 825/14;

IV. stwierdził, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach jednostkowych podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. na podstawie art. 572 kpk umarzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie kary orzeczonej w punkcie V. wyroku w sprawie IIK 457/14;

VI. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie IIK 100/14 od 10 stycznia 2017r. od godziny 12.20;

VII. na podstawie art. 577 kpk w zw. z art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie II. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania w sprawie IIK 825/14 w dniach 17 i 18 czerwca 2014r.;

VIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. R. 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia groszy) w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu Ł. K. z urzędu;

IX. na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem niniejszego wyroku łącznego.

Od powyższego wyroku łącznego, apelację wniósł obrońca skazanego i zaskarżając go w części dotyczącej kary, zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, że kara łączna w wysokości najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych jest niewystarczająca do wypełnienia warunków prewencji indywidualnej, podczas gdy ze stanu faktycznego wynika, że skazany nie jest osobą wielokrotnie karaną i tym samym orzeczenie wobec niego kary łącznej przy zastosowaniu pełniej absorpcji spełniłoby warunki prewencji generalnej i indywidualnej;

2. obrazę prawa materialnego, w szczególności art. 86§1 k.k. poprzez niezastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzuty, autor skargi wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej w pkt I- jednego roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt II- 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Prokurator Rejonowy w Elblągu w pisemnej odpowiedzi na apelację obrońcy, wniósł o jej nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, które to stanowisko podtrzymał prokurator sesyjny na rozprawie odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego Ł. K. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Tytułem wstępu stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy i zgodnie z zasadami określonymi w art. 569 § 1 kpk, art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. (zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych

innych ustaw, do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. przed 1 lipca 2015r., przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu nadanym nową ustawą nie stosuje się) dokonał połączenia orzeczonych wobec skazanego Ł. K. kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności.

Skarżący nie zakwestionował ani wyboru ustawy- Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r, ani sposobu utworzenia przez sąd meriti realnych zbiegów przestępstw, zaś apelację skierował wyłącznie przeciwko rozstrzygnięciom o karach łącznych zawartych w pkt I i II zaskarżonego wyroku.

Ustosunkowując się do wyeksponowanych w apelacji obu zarzutu, opartych na podstawach odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1 i 3 kpk, należy zasygnalizować, iż nietrafnym było powołanie się skarżącego jednocześnie na zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, w sytuacji gdy autor apelacji podniósł przede wszystkim zarzut określony w art. 438 pkt 3 kpk, tj. kwestionował ustalenia stanu faktycznego. Wymaga podkreślenia, że obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Zarzut obrazy prawa materialnego jest legitymowany bowiem tylko wówczas, gdy dotyczy błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowania nieodpowiedniego przepisu lub nie zastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Należy wówczas porównywać treść zastosowanego przepisu prawa z ustalonym przez sąd stanem faktycznym. Jeżeli sąd błędnie ustalił stan faktyczny i do tak ustalonego stanu zastosował przepis, który – przy prawidłowych ustaleniach – miałby zastosowanie, to zarzut naruszenia prawa materialnego jest bezpodstawny. W takiej sytuacji prawidłowy byłby zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia - art. 438 pkt 3 kpk (wyrok SN III KKN 249/98 2.05.1998 r. Prok. i Pr. 1998/10/16). Należy podkreślić, że nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę. Orzecznictwo Sądu Najwyższego i doktryna słusznie bowiem podkreślają, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. W konsekwencji skoro skarżący wyraźnie kwestionował dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, na co wskazuje pierwszy z wymienionych w apelacji zarzutów (art. 438 pkt. 3 kpk) oraz jej część motywacyjna, to jest to płaszczyzna ustaleń faktycznych i stąd apelacja podważająca stanowisko Sądu w tej mierze, zasadniczo powinna być oparta tylko na zarzucie odwoławczym określonym w art. 438 pkt 2 i 3 kpk, a nie dodatkowo w art. 438 pkt 1 kpk (v. postanowienie SN z dnia 27.05.2002r., V KKN 314/01, LEX nr 53334, wyroki SA w Łodzi z dnia 28.02.2001r, II AKa 13/01, Prok. i Pr. 2002/11/26 i z dnia 18.07.2001r., II AKa 118/01, Prok. i Pr. 2002/11/28, Kodeks postępowania karnego, Komentarz pod red. P. Hofmańskiego, Wyd. C.H. Beck, W-wa 2004r, s. 602 i nast.).

Niezależnie od powyższych uwag, należy wskazać, że sformułowany w poddanej kontroli sprawie zarzut obrazy art. 86 § 1 kk jawi się jako całkowicie nieuprawniony. Godzi się ponownie podkreślić, że obraza przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) polega na błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu przepisu prawa materialnego, gdy są to przepisy o charakterze stanowczym, tzn. nakazujące lub zakazujące stosowania przepisów prawa materialnego. Przepis art. 86 § 1 kk (w brzmieniu obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r) nie ma charakteru normy stanowczej w takim ujęciu, że zawiera nakaz wymierzania kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, zatem, w sytuacji gdy sąd orzekł karę łączną pozbawienia wolności w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając 15 lat pozbawienia wolności - jego obraza w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. - nie wchodzi w rachubę. Przepis ten określa granice kary łącznej, a także zasady łączenia kar niezależnie od tego, czy kara łączna orzekana jest w tym samym postępowaniu, w którym sądzono były przestępstwa pozostające w zbiegu, czy też w wyroku łącznym. Sąd orzekający jest związany tylko granicami kary określonymi w art. 86 § 1 k.k, nie może zatem orzec kary łącznej poniżej lub powyżej tak wyznaczonych granic. Wymiar kary łącznej orzekanej w konkretnej sprawie, mieszczący się w określonych przepisem art. 86 § 1 kk granicach – objęty jest natomiast sferą swobodnego sędziowskiego uznania, uwzględniającego dyrektywy wymiaru kary. Sprawia to, że podważanie ocen dokonanych w tej sferze możliwe jest jedynie w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.), a nie obrazy prawa materialnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 maja 2015 r., II KK 126/15, LEX nr 1786791; z dnia 8 listopada 2016 r., III KK 191/16, LEX nr 2157276). Zarzut obrazy prawa materialnego - co do zasady - nie może bowiem dotyczyć dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz okoliczności uwzględnianych przy wymiarze kary. W wypadku więc kwestionowania przez skarżącego wymiaru kary z uwagi na nieprawidłową ocenę dyrektyw

albo okoliczności mających wpływ na wymiar kary, zarzut odwoławczy powinien dotyczyć rażącej niewspółmierności kary. Zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary pozostawiają organowi orzekającemu swobodę w procesie jej wymierzania i w zakresie zastosowanego stopnia represji karnej.

Co się zaś tyczy podniesionego w apelacji, zarzutu opartego na podstawie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 kpk, to Sąd Okręgowy podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (vide wyrok SN z dnia 20.02.1975r, II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84, wyrok SN z dnia 22.01.1975r, I KR 19/74, OSNKW 1975/5/58). Temu jednak zadaniu skarżący nie sprostał.

Bardzo szeroka, przejrzysta i należyście umotywowana argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnych motywach wyroku, a dotycząca aspektów mających wpływ na wymiar kar łącznych, czyni całkowicie zbędnym i po części nieracjonalnym, przywoływanie w tym miejscu po raz wtóry tych wszystkich racji i dowodów, które legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie, skoro Sąd Okręgowy w całości ją podzielił. Nie zachodzi zatem potrzeba ponownego przytaczania tych wszystkich dowodów i aspektów sprawy, które determinowały rozstrzygnięcie w zakresie kar łącznych, a wystarczającym w tym zakresie będzie odesłanie do lektury uzasadnienia Sądu I instancji

Odnosząc się do istoty obu zarzutów, zawartych w apelacji obrońcy skazanego, sprowadzających się do kwestionowania wymiaru orzeczonych kar łącznych (prawidłowo powinien być sformułowany zarzut rażącej niewspółmierności kary), wskazać należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). Wypada także przypomnieć, że sąd odwoławczy może skorygować zaskarżony wyrok odnośnie wymiaru kary lecz nie w każdym przypadku gdy ma wątpliwości co do jej wysokości, a wyłącznie wtedy kiedy stwierdzi, iż niewspółmierność orzeczonej kary ma charakter rażący.

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi.

W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone Ł. K. w pkt I i II zaskarżonego wyroku kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności nie rażą surowością.

Wydając wyrok łączny, sąd orzekający, nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej./ wyrok SN z dnia 25. 10.1983 roku, sygn. IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65, przegląd orzecz.: Ć. Z. ZoII A. NP 985/6/54, glosa: P. LK. NP 986/3/112/. Postępowanie bowiem co do wydania wyroku łącznego nie spełnia funkcji kontrolno--rewizyjnych w stosunku do poprzednio wydanych orzeczeń, nie może więc dotyczyć tego, o czym prawomocnie rozstrzygnięto w tychże wyrokach.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do skazanego Ł. K. obciążająco a jakie łagodząco i czym kierował się wymierzając skazanemu w pkt I karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i w pkt II karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności na zasadzie asperacji (zaostżenia zasady absorbcji).

Sąd Okręgowy podzielił w pełni zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku argumentację przemawiającą za orzeczeniem w pkt I zaskarżonego wyroku kary łącznej w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i w pkt II kary łącznej w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew wywodom obrońcy, zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena związku przedmiotowo - podmiotowego i czasowego pomiędzy poszczególnymi czynami oraz postawy skazanego podczas odbywania kary w warunkach izolacji więziennej jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na aprobatę. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zaakcentował wszystkie powyższe okoliczności. Rozważając kwestię bliskości podmiotowo-przedmiotowej oraz czasowej pomiędzy poszczególnymi czynami objętymi wyrokiem łącznym w pkt I i II, stwierdzić należy, że wbrew wywodom apelującego, Sąd I instancji zasadnie skonstatował, iż wprawdzie występki pozostające w powyższych zbiegach realnych są w większości jednorodnjowe (głównie przestępstwa przeciwko mieniu (kradzieże, kradzieże z włamaniem, zniszczenie mienia), jednakże nie są w pełni tożsame (Ł. K. został także skazany za przestępstwo znęcania – art. 207 § 1 kk), a ponadto nie zachodzi pomiędzy nimi w znaczącym stopniu zbieżność czasowa (przestępstwa pozostające w obu zbiegach realnych utworzonych w pkt I i II - popełnił na przestrzeni ponad roku).

Ponadto, jak trafnie akcentował to sąd meriti, skala przestępczej działalności, stanowiącej podstawę przyjęcia realnych zbiegów przestępstw, a szczególnie wielość występków popełnionych przez skazanego w warunkach określonych w art. 91 § 1 kk, a osądzonych przez Sąd Rejonowy (np. w sprawie o sygn. akt II K 457/14 skazany popełnił łącznie 13 czynów, zaś w sprawie o sygn. akt II K 825/14 popełnił łącznie 8 czynów, w tym w warunkach art. 12 kk), a tym samym mnogość osób pokrzywdzonych - nie przemawiają za istnieniem bardzo ścisłego związku pomiędzy nimi.

Zdecydowanie także należy zaoponować lasowanej przez autora skargi tezie, iż za przyjęciem zasady pełnej absorpcji w zakwestionowanym układzie przemawia okoliczność, iż Ł. K. od ponad 2 lat nie wszedł w konflikt z prawem, a także fakt, że większość przypisanych mu czynów nie należała do kategorii „ciężkich” przestępstw, za popełnienie których został on skazany na kary wolnościowe bądź z zastosowaniem środka probacyjnego (warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności) bądź łagodniejszego rodzaju (ograniczenia wolności). Jak przekonująco argumentował w pisemnym uzasadnieniu sąd meriti, całością postawy skazanego, w tym nie wykonanie żadnej z orzeczonych kar ograniczenia wolności, co skutkowało zamianą ich na zastępcze kary pozbawiania wolności (postanowienia z dnia 13.10.2016r. i 15.12.2016r.) oraz doprowadzenie własną postawą do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności uprzednio warunkowo zawieszonyj (postanowienie z dnia 27 .10.2016r) - jednoznacznie świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego porządku prawnego, a tym samym wyklucza przyjęcie wobec niego pozytywnej prognozy. Skazany pomimo danej mu kilkakrotnie szansy na zmianę swojego postępowania przez wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju lub warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, z szansy tej nie skorzystał dopuszczając się kolejnych, równie poważnych przestępstw. Okoliczności te, dostrzeżone przez sąd meriti, eliminują zatem możliwość łagodnego potraktowania skazanego i premiowania go, a tym samym wzmacniają, zawartą w pisemnych motywach wyroku, argumentację przemawiającą za zastosowaniem zasady asperacji przy wymiarze kar łącznych w przypadku tych konkretnych zbiegów realnych.

Wbrew argumentom zawartym w apelacji, Sąd I instancji prawidłowo także ocenił proces resocjalizacyjny skazanego, który w izolacji więziennej przebywa dopiero od pół roku, a mianowicie uwzględnił nie budzącą zastrzeżeń odnośnie jego zachowania opinię z zakładu karnego, co znalazło adekwatne odzwierciedlenie przy wymiarze kar łącznych w wymiarze nieznacznie odbiegającym od dolnej granicy. Sąd Rejonowy bowiem dostrzegł i podkreślił, iż skazany legitymuje się pozytywną opinią w Areszcie Śledczym (w warunkach izolacji zachowuje poprawnie, regulaminowo, nie należy do podkultury więziennej, nie sprawia problemów wychowawczych, jest krytycznie nastawiony do popełnionych przestępstw), jednakże jego proces resocjalizacyjny dopiero się zaczął, a ponadto z opinii psychologicznej wynika, że karę powinien on odbywać w systemie terapeutycznym dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychotropowych, zaś z wywiadu środowiskowego wynika z kolei, że przed osadzeniem wykazywał on skłonności do środków odurzających i awanturniczego trybu życia. Co znamienne, do tych ujawnionych aspektów dotyczących sylwetki skazanego, autor skargi w żaden sposób się nie odniósł.

Powyższe okoliczności, prawidłowo zresztą uwzględnione przez sąd merii przy wymiarze poszczególnych kar łącznych pozbawienia wolności – wzmacniają stanowisko sądu I instancji, że dopiero zapoczątkowany proces resocjalizacji skazanego wymaga dalszego jego wdrażania.

Analiza pisemnych motywów wyroku uprawnia zatem do wniosku, że wbrew zarzutom apelującego, Sąd Rejonowy uwzględnił i właściwie docenił, wynikającą z opinii z Aresztu Śledczego okoliczność, co do poprawnego zachowania skazanego w warunkach izolacji.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie zachodzą więc w odniesieniu do obu zbiegów realnych określonych w pkt I i II zaskarżonego wyroku, przesłanki zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak o to postulował autor apelacji. Sąd Okręgowy podzielił w tym zakresie stanowisko wyrażone w wyroku SA w Katowicach z dnia 08.03.2001 r. sygn. akt II AKa 59/01, Prok. i Pr. 2002/3/21, iż zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania. Na wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji winny też mieć wpływ okoliczności, które ustawowo wskazują na możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale gdy nie sprzeciwiają się temu względy prewencyjne.

Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, szerzej zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, nakazuje – wbrew intencji apelującego, uznać, iż nie wszystkie wyżej określone warunki uzasadniające zastosowanie wobec skazanego zasady absorpcji zostały spełnione. Za powyższą konstatacją przemawia także trafna zasada, iż absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.07.2000 r. sygn. akt II AKa 171/00, OSA 2001/2/5).

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona skazanemu w pkt I zaskarżonego wyroku kara łączna w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w pkt II kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, są jak najbardziej sprawiedliwe uwzględniające zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu skazanego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości skazanego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kary łączne w oznaczonym wymiarze będą oddziaływały właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.

Z przedstawionych wyżej względów, Sąd Okręgowy nie stwierdzając w zaskarżonym wyroku zarzucanych mu uchybień, na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał orzeczenie w mocy, jako w pełni słuszne i trafne.

Mając ponadto na uwadze fakt, że skazany odbywa obecnie długoterminową karę pozbawienia wolności i nie osiąga dochodów, są zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze i § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714), zgodnie z wnioskiem, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. R. kwotę 147,60 brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.